

• DOMOLJUB •

Izhaja zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 80 kr. na leto. Inserati se sprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Slovenskemu ljudstvu
v poduk in zabavo.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Domoljuba“, Ljubljana, Semeniške ulice št. 2. Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Domoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Št. 6.

V Ljubljani, dné 15. marca 1900.

Leto XIII.

Magister Liberalis.

(Povest, tiskana z nedovoljenjem ljudskih sovražnikov.)

K Bogu Očetu je prišel nekdanj zelo študiran in v vseh spletkarijah izučen in izkušen človek, ki je mislil, da bo on s svojo modrostjo vse ugnal, tudi Boga Očeta in vse poštene ljudi. Ta je bil magister Liberalis, velik politik in jezičen dohtar, ki je v svoji stranki združil vse sovražnike božjega kraljestva tedanjega časa. Strašno je sovražil vse, ki niso bili pri njegovi stranki, in se je zaklel, da jih bo pokončal.

I.

Bil je mož v deželi Hus z imenom Job, in ta mož je bil preprost in pravičen ter se je Boga bal in hudega drževal. In pravičnega Joba je magister Liberalis sovražil. Pravični Job je v potu svojega obraza delal; bil je kmet, ki si je z žulji svojih rok pridobil, kar je imel. Magister Liberalis je bil pa špekulant in spletkar in bi bil rad svojim prijateljem in sebi pridobil Jobovo posest. Magister Liberalis je pregovoril s svojim sladkim jezikom in z lažnjivimi obljubami „izobražence“, — trgovce, — pismouke in mogočnejše v deželi Hus. Le pravični Job, ta pošten, ta pridni delavec se ni dal preslepiti očetu laži, ampak je delal in se Boga bal. Pač so ga večkrat ogoljufali Sabejci, ki so mu za drag denar prodajali ničvredno robo, pa pravični Job se je znal ogibati njihove goljufije in si je sam brez njih začel kupovati pošteno robo za pošteno ceno. Pač so ga prevarili tudi krivonosi Kaldejci, ki so kupovali žito

od njega za nizko ceno in so je sami potem drago prodajali. Pa pravični je spoznal njih laži in spregledal njih goljufije. Zato je pa rekel: »Otresel se bom goljufivih Sabejcev in hinavskih Kaldejcev. Med imajo na jeziku, kačo pa v prsih. O svobodi in o dobičku mi govore, pregovarjajo me, naj pustim Boga in da naj bo magister Liberalis moj bog. Jaz pa bom častil Boga, magister Liberalis naj pa kraljuje nad svojimi Sabejci in Kaldejci!«

II.

Magister Liberalis se je grizel v ustnice in premišljeval maščevalne naklepe. „Stretil moram trmo tega prevzetnega kmeta! Jaz sovražim Boga in njegovo cerkev, sovražiti ga mora tudi Job! Sabejci in Kaldejci moji, ti izvrstni liberalci in kupčevalci, tudi moji pismouki in biriči z vsemi zvritimi nauki, ki so se jih od mene naučili, niso ga ukrotili, kaj mi še ostane?“ In magister Liberalis v svoji slepi strasti, pijan od sovraštva do pravičnega Joba, je mislil prekaniti tudi Boga Očeta. Šel je torej pred Gospoda, in si izprosil od njega dovoljenja, da sme udariti pravičnega Joba.

Gospod je videl magistru v srce, slišal je njegovo sikanje in razumel njegove kletve. Dovolil mu je, da sme gospodovati v deželi Hus. Gospod pa je gledal z nebeških višav.

Šel je torej magister Liberalis na delo. „Udaril bom pravičnega Joba,“ mislil si je, „spravil ga bom ob imetje, in v divji jezi se bo razsrdil nad Gospodom, ki ga ne brani, in prestopil bo v stranko sovražnikov božjih.“ Zaklical je torej z močnim glasom v deželi Hus, naj se združijo vsi sovražniki

Gospodovi in Jobovi. In glej! Razumeli so njegov glas, ljubezen do laži jih je združila. Med seboj so se sovražili, izpodrivali so se, jedli kruh drug drugemu izpred ust, tožarili so se, zaničevali drug drugega, ker so se poznali med seboj — pa sovraštvo do Gospodove resnice jih je združilo v mogočno stranko, in magister Liberalis je bil njih poglavar.

»Kaj? magister Liberalis bo naš poglavar?« hudoval se je ta in oni. »Ta, ki je zvezan s sovražniki husovskega ljudstva?« Pa potolazili so se — družilo jih je sovraštvo do Gospodove resnice in do njegovega kraljestva.

III.

Bila je močna stranka Kaldejcev in Sabejcev v deželi Hus. Pošteni Job pa, ta pridni, bogaboječi kmet in delavec, je hodil po poti pravice in se ni zmenil za to, kar je delal magister Liberalis. Magister [pa je dejal: »Udaril ga bom po njegovih otrokih, in videli bode, da bo v obraz klel Gospoda!«

Bila je v deželi Hus »družba husitskih pismoukov«. Magister Liberalis je sklenil po teh pismoukih pridobiti Jobove otroke za stranko sovražnikov Gospodovih. Bil je med pismouki mož, z imenom Sofar, ki je bil vedno lačen in žejen. Hodil je v gostilne, v katerih so govorili magistrovi prijatelji o napredku in o svobodi in tam puščal svojo plačo. In ko se je ob mesečnem svitu vračal domov, godrnjal je zoper Gospoda, da mu ne izpolnjuje želja njegovega srca. Magister Liberalis pa mu je obljubil, da mu bo pre- skrbel mastno plačo. Sofar je rekel: »Stranka sem, stranka tje. Jaz pristopim k oni stranki, ki mi dá mastnejšo plačo.« »Pa ti jo moraš zaslužiti,« rekel je magister Liberalis. »Glej hinavec Job je kriv tvoje nesreče. Če pa mu izneveriš deco, zaslužil si plačilo, ki ti ne bo izostalo, kakor gotovo živi magister Liberalis.«

In pismouk Sofar je slušal izkušnjavca. »Družba Kaldejskih pismoukov« je zavrгла Gospoda in šla na delo, da izpridi Jobove otroke. Pravični Job pa je zaupal v Gospoda. Ni prišla žal beseda iz njegovih ust. »Gospod je dal, Gospod je vzel, njegovo ime bodi češčeno!«

IV.

In zopet je klel magister Liberalis. »Ti kmetje se ne bodo pokorili, če jih z vsemi zvijačami ne zadržnemo. Gospoda časté, magister Liberalis jim je pa cunjá.« In sklical je vse Kaldejce in jim je govoril in pravil: »Slavni in vse časti vredni Kaldejci! Ali vidite, da ta vražji kmet, ta Job, ta neumnež in klerikalni hlapec, še sedaj neče biti naš sluga? Ali nismo mi gospodje in poštenjaki?«

»Seveda smo gospodje in poštenjaki!« zakričali so oderuški Kaldejci.

»In ta Job zbira kmete okoli sebe in hoče gospodariti brez častitljivih Kaldejcev! Ali ni to nesramnost, ki se mora zatreti?« kričal je magister Liberalis.

»Da, to je nesramnost!« kričali so Kaldejci vsi vprek. In vstal je med njimi mož krčmar in se je oglašil k besedi. Elifaz mu je bilo častito ime.

»Slavni Kaldejci!« rekel je Elifaz in si vseknil rdeči nos. »Slavni Kaldejci, poslušajte grozno dogodbo! Vsi poštenjaki iz Trga so hodili k meni žganje pit. Ali je to kaj napačnega?«

»Čisto prav so imeli,« upili so Kaldejci.

»In ti so se pri meni zadolžili. Ali je to kaj napačnega?«

»Nikakor ne, tako se godi povsod,« kričali so razgreti Kaldejci.

»In ko sem jaz dolgove izterjaval in tožil pijance, kaj menite, kaj se zgodi? Ta naš sovražnik, ta Job, začne prigovarjati kmetom, naj si naredo posojilnico, da se otresejo mojega oderuštva. Ali ni to grozno?«

»Grozna krivica!« zagrmel Kaldejci. »Kaj kmetom treba posojilnice? Saj jim mi posojamo!«

»Pa čujte grozodejstvo!« upije Elifaz. Glas mu od upitja zastane. »En požirek žganja, gospod magister, samo en požirek, da se mi grlo omeči,« zaprosi z ginljivim mehkim glasom. Magister Liberalis mu postreže s steklenico rujnega vinca.

»Kaj boš žganje pil tu v olikani družbi! Pri nas se pije šampanjec,« dé magister Liberalis.

»Živijo magister Liberalis!« upili so Kaldejci, in vsak si je mislil: Ta satan zna postreči, temu bomo zvesti!

»Pa še hujše pride!« upije Elifaz, ko si malo odkašlja. »Tedad pa gre Job in pravi kmetom, da jaz goljufivo robo prodajam. Ali ni to grozno?«

»To je zločinstvo,« upili so Kaldejci. »Elifaz je poštenjak. Poštenjaki smo mi vsi, in kmet, ta neumna klada, mora tako plačevati, kot mi Kaldejci hočemo. Tako je!«

»Da, tako je,« vskliknil je magister Liberalis, vesel, da ima tako zavedne liberalne Kaldejce krog sebe. Elifaz pa je upil dalje in vsi Kaldejci so razgrajali, da se ni slišala pametna beseda. In nastala je velika zmešnjava v zboru kaldejskih poštenjakov.

Sedaj pa je magister Liberalis vstal in je odprl svoja usta in je govoril: »Slavni in pošteni Kaldejci, vi steber husovskega naroda! Vi imate pravico nad Jobom. On mora vam služiti, ker ste vi izvoljeni gospodujoči rod. Nikdar se kmet ne sme vzdigniti čez izobražene Kaldejce.«

»Nikdar, mi smo gospodje, on je naš sluga,« zagrmel je ves zbor.

„Slavni Kaldejci,“ nadaljeval je magister. „Vi pa Jobu ne morete do živega, ako ne naredite mogočne kaldejske armade, katera bo združila ves denar v svoji roki in s silo kapitala zatrla Joba in njegove pristaše. Pred sodišča ž njim! Ali ni ogleduhov in ovaduhov v deželi Hus? Pošljite jih nad Joba, in naj ga tirajo pred sodišča, da se zatre krivična golazen nepokornega rodu!“

„Tako je, tako je, živijo magister Liberalis!“ upili so Kaldejci. In magister Libéralis je bil njih poglavar.

Kakor kobilice na egiptovske planjave so se sedaj vsuli Kaldejci nad Joba in nad njegove prijatelje. Tiral so jih pred sodišča, tožili, preganjali in obrekovali.

Magister Liberalis se je satansko veselil: „Sedaj bo Job uničen, in potem bo v obraz klel Gospoda ter prestopil v stranko sovražnikov božjih. Ti neumni Kaldejci pa naj le delajo zame, dokler jih rabim.“

Živino za živino so gnali iz hleva poštenemu Jobu, njivo za njivo so mu prodajali. Pravični Job pa je v Gospoda zaupal in udano trpel. „Gospod je dal, Gospod je vzel, njegovo ime bodi češčeno!“

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

V.

In zopet je klel magister Liberalis. „Ta človek zato še v Boga zaupa, ker je klerikalce. Zato je pogumen, ker ima oporo pri duhovščini. Nad duhovnike moram se spraviti in jih uničiti v očeh ljudstva.“

In sedel je magister Liberalis po noči ob mizi. Smodko za smodko je pokadil, kazarec za kozarcem je praznil. Vinski duhovi so mu stopili v glavo, žile na čelu in ob sencéh so se mu napele, vroča kri se mu je v razburkanih valovih drvila po strastnem telesu. Divje in pohotne podobe so se mu podile po glavi, on pa je netil strastni požar z globokimi požirki mamljive pijače. In vstale so pred njegovim spominom, druga za drugo, podobe iz življenja, iz življenja, ki je je preživel sam, odkar ga je napuh pahnul iz zbora prijateljev Gospodovih.

Družba bogokletnikov mu stopi pred oči. Pijana druhal. On, Liberalis, prvi med njimi, najrazbrzdanejši, najglasnejši. „Svoboda, svoboda, smrt Gospodu in njegovim postavam!“ Čaše žvenketajo, pohotne deklina hrešče nesramne pesmi. Duša magistrova se koplje v pohotnih mislih. Roka se trese, črno se mu dela pred očmi, on pa poliva iz polne kupe novega ognja na žrjavico svoje duše. Ha! kako mu pleše življenje pred očmi! A ti spomini, kako ga žgó, kako ga pekó! Prelomljene prisege, goljufana srca — vse so vstale, vsa žaré in sikajoče plamene bruhajo v njega. Pošasti vstajajo in terjajo, da jim vrne, za kar jih je prevaril. Obljuboval jim je, da

bodo kakor bogovi, in hiteli so v svojo — pogubo. Obljuboval jim je, da jim bo dal zemljo v posest, če se mu udajo, in zemlja jih je pogoltnila.

„Ha!“ kričal je magister Liberalis pol blazen.

„Jaz se zvijam v bolečinah, Job pa spava mirno in sladko.“ Prime za kupo, stisne jo med pesti, izprazni jo na mah, in trdo udari ž njo po mizi. Oči mu žare v strastnem ognju, in iz odprtih ust mu s kletvijo privré vsiklik divje radosti: „Maščeval se bom nad njim, pokopal ga bom. Gospod ne bo zmagal, Liberalis bo mogočen na svetu! S svojim peresom bom zmagal Gospodove duhovnike in ukrotil Joba, da stopi v stranko sovražnikov božjih.“

Zgrabil je pero in začel pisati povest o „hudobnem Jobu“. Kar je kdaj njegova duša premisljevala nesramnega, kar je sam že tolikrat zagrešil, vse to je naložil pravičnemu Jobu in duhovnikom Gospodovim. „Tako jih spravim ob dobro ime,“ kričal je. Vesel je planil po koncu, zvrnil kupo in pest dvignil proti nebu: „Sedaj boš zmagan, Gospod!“ Telo mu zadrhti, preobilna pijača se mu vzdigne in se kot reka razlije čez začetno povest. On se pa vsede in njegova duša bruha iz sebe črne misli na papir. Magister Liberalis popisuje sebe in svojo podlost podtikuje služabnikom Gospodovim.

Veliko veselje je zavladovalo med Kaldejskimi goljufi, ko so brali povest o „hudobnem Jobu“. Pravični Job je pa dejal: „Bog je moj Gospod in drugega ne slušam. Magister Liberalis sramoti mene in duhovnike Gospodove, a sam je stokrat slabši od njih. Našel sem Gospoda in se mu udal, in vsak dan molim, da ga z grehom ne izgubim.“

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

VI.

In zopet je klel magister Liberalis. Bil je pa v sosednji deželi Amalekitov emir Baldad, mogočen in krut gospodovavec. Bil je Kaldejskega rodu, pa se je izneveril svojemu rodu in ga zatajil, ker je našel čast pri Amalekitih. Z Egiptom je trgoval in sužnje iz dežele Hus prodajal faraonom. Magister Liberalis je stopil k Baldadu. Devetkrat se mu je priklonil do tal in z nagnjeno glavo čakal, da mu emir Baldad dovoli govoriti.

„Govori, pes!“ je rekel emir Baldad in prekrizal noge na blazini. Magister pa je položil roko na srce, poljubil rob Baldadove obleke in rekel:

„Ker si dovolil, gospod, da govori tvoj hlapec, poslušaj glas moje prošnje! Pomagaj mi, da udarim z vojsko nad kmečkega Joba in si ga usužim.“

„Kaj, ti pes, ali nimaš Kaldejcev in Sabejcev?“

„O, gospod, Kaldejci so goljufi in Sabejci so sleparji, ti, mogočni emir pa si nada moje duše. Ti mi pomagaj!“

„Hm,“ reče emir. „Jaz ti pomagam, ti pes, a dežela bo moja in ti boš prvi mojih hlapcev.“

„Ukazal si slavni emir, zgodi naj se, kakor si rekel.“

In zgodilo se je tako. Prihrumele so čete brezbožnih Amalekitov in so udarile nad Joba in nad njegove prijatelje. Požgali so mu hišo, odgnali živino, umorili sinove. Njega so obdali z ranami in polmrtvega vrgli na gnoj. Njegovi tovariši so zbežali in se poskrili po duplinah. Emir Baldad je gospodaril v deželi, in Jobove hčere odvedel v harem, magister Liberalis pa je bil prvi med njegovimi hlapci.

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

Job pa je ležal na gnoju in zdihoval. In prišli so Sofar, Elifaz in Baldad gledat nesrečnega moža.

„Ali vidiš sedaj,“ rekel je pismouk Sofar, „ali vidiš sedaj, kam si prišel, ker nisi slušal mojih naukov in se nisi udal slavnemu magistru?“

In Elifaz si je vseknil rdeči nos ter rekel: „Glej, to je od tvoje trme. Zakaj nisi pri meni pil žganja in kupoval mojega sukna? Bil bi sedaj spoštovan in mogočen mož, kakor jaz, in magister Liberalis bi bil tvoj prijatelj.“

„Glej, pes,“ govoril mu je emir Baldad. „Kmet je zato na svetu, da je naš suženj, in mi smo njegovi gospodje. Kakor tebi, tako se zgodi vsem, ki ne poslušajo Baldada in mojega magistra, prvega med mojimi hlapci!“

Magister Liberalis pa je stal ob strani in satansko veselje mu je igralo na obrazu. „Zmagal sem,“ vriskalo je njegovo srce. „Sedaj bo Job dvignil svojo roko proti nebu in bo v obraz klel Gospoda.“

Pravični Job pa je vzdignil proti nebu svoje oči in je rekel: „Gospod je dal, Gospod je vzel, njegovo ime bodi češčeno! Nad vami bedi oko večnega sodnika, ki bo razkril vaše laži in raztrgal vaše zanjke. Nikdar ne bo de klela moja duša Gospoda in nikdar ne bo moje srce pri stranki sovražnikov božjih.“

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

VII.

Tekli so dnevi in menjavali so se meseci. In nastal je grozen vihar v deželi Hus. Kaldejci in Sabejci s sovražnimi Amalekiti so si delili Jobovo posest. Odmevale so gore od bojnega krika in polje je pilo vročo človeško kri. Vsak je hotel imeti vse, kot volkovi za razmesarjenega jelena so se trgali za svoj plen. In Kaldejci so ubili Sabejce in emir Baldad je premagal Kaldejce in jih izgnal iz dežele. Sedaj so pa Jobovi prijatelji zapustili gorske dupline in se uredili v mogočno armado. Zacelile so se Jobove rane in Gospod je dal moč njegovi roki. In bila se je velika bitka, hud boj je besnel po planjavi, boj za dom in za poštenje. In glej, bežal je emir Baldad

iz dežele Hus, in njegove dragocenosti so zaplenili zmagovalci. Job pa je dobil vse nazaj kar je izgubil. In Gospod je Joba sedaj bolj oblagodari, kakor v njegovem začetku. In je imel štiri tisoč ovac in šest tisoč konj in tisoč jarmov volov. Sredi sinov in hčera je živel pošteno in pobožno in je Boga hvalil, da mu je dal moč, premagati izkušnjavca.

Magister Liberalis pa je zakril svoj obraz in pobegnil iz dežele Hus. In zdelo se mu je, da so splekli poslanci Gospodovi bič iz sikajočih kač in udrihali po njegovem hrbtu. On pa je bežal in bežal, groza mu je dušila grlo in obup je divjal v njegovem srcu. Črna noč je zijala pred njim, in on je izginil v temi. Požrl ga je prepad in podzemski plameni so se strnili nad njim. Iz globin pa se je slišal kakor zbor mrličev votel glas, ki je bobnel: „Zmagal si, Galilejec!“

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

Vojska med Angleži in Buri.

Bojna sreča je zapustila junaške Bure. Povedali smo zadnjič, da je general Roberts z veliko armado prišel osvobodit Kimberley in da se Buri umikajo. Ta vest je bila resnična. Angležem se je posrečilo, potisniti generala Cronjeja nazaj in priti v Kimberley, kjer so angleški obleganci že od oktobra bili od Burov obkoljeni in se jim je zadnji čas že jako hudo godilo, ker je zmanjkovalo živeža. Ker se je pa burski general Cronje ob reki Moder le prepočasno umikal, posrečilo se je Angležem ga od vseh strani zajeti. Cronje je imel iz začetka 10.000 mož; kakih 6000 od teh je moglo s kanoni vred prodreti skozi sovražnika, drugi so pod poveljstvom junaškega generala vztrajali skozi 10 dni ob najhujšem streljanju od strani Angležev, katerih je bilo nad 40.000. A naposled je burski general le sprevidel, da bi bilo nespametno, dalj časa se ustavljati in zastoj žrtvovati svoje vojake; in tako se je dne 26. februarja udal z vsemi svojimi vojaki. Angleži so sicer take ujeli okoli 3000 Burov, a v desetdnevnom boju so sami izgubili skoro toliko mož. — Ta zguba na burski strani je povzročila, da so se Buri morali umakniti od Tugele in odnehati od obleganja mesta Ladismita, ker je vse burske armade treba, da branijo domačo zemljo. Tako je general Buller po vročih bojih naposled vendar le prišel v Ladismit, kjer je našel silno zdelano in sestradano posadko. — Toda vkljub vsem tem neuspehom Buri se ne mislijo odnehati. Zbrali so se pod poveljstvom generala Jouberta pred Bloemfonteinom, glavnim mestom Oranje države. Tudi tukaj je bilo že nekaj prask; Buri se sicer umikajo angleški premoči, toda do kake večje bitke še ni prišlo. Angleži so sicer kar nori vsled svojih sijajnih zmag, takó da kar naravnost zahtevajo, da vojska ne sme prenehati prej, dokler Buri niso popolnoma uničeni. Buri pa pravijo, da so pripravljeni do zadnje kaplje krvi se raje boriti, kakor izgubiti svojo neodvisnost.

Listek.

Venec in krona.

Povest iz časov apostolskih.

Spisal Anton de Waal. — Poslovenil J. V.

(Dalje.)

Tako dobi Alitir cesarja neki dan, ko mu je naredil svoj navadni jutranji obisk, pri jako slabi volji.

»Ali ne delam zmiraj na to,« je vpil cesar, »da bi sezidal Rim tak in tako, da bi prekašal vsa mesta vesoljnega sveta v lepoti in krasoti? Ali ne skrbim kakor oče za to nehvaležno ljudstvo? Ta zasramovanja in žaljenja cesarskega veličanstva morajo vendar že enkrat ponehati; moja potrpežljivost in prizanesljivost sta pri kraju!«

»Kdo pa je, moj visoki vladar,« vpraša ga Alitir, »kdo je, ki si upa brez kazni, tvoje večne in neminljive zasluge za Rim teptati v blato in jim podtikati slabe namene? Kdo draži in pohujšuje maso ljudstva? — Tvoji ogleduhi,« je nadaljeval zasmehljivo, »pukajo le posamezne liste, da ti jih prinašajo; za steblo in njegove korenine pa se ne menijo, temveč puste, da raste čvrsto in močno.«

»In če si vedel,« razjezi se cesar, »kdo so oni predrzneži, zakaj prodajaš šele danes svojo modrost?«

»Ko bi ti zadostovalo samo moje osebno prepričanje brez zadostnih dokazov, prodal bi ti bil svojo modrost že zdavnaj,« je odgovoril dvornik, ki je vedel, kdaj sme tudi predrzno govoriti nasproti cesarju.

»Popolne dokaze imaš, za kaj?« vpraša Nero.

»Zadostne in popolne dokaze imam« odgovori Alitir, zategujoč in povdarjajoč vsako besedo, »da biva v R. mu sekta (verska ločina) revolucionarnih fanatikov, ki so mesto zažgali zato, da bi postavili na razvalinah tvojih tempeljnove oltar svojemu lastnemu maliku.«

Nero je pogledal dvornika, kakor da ga hoče prebosti s pogledom. — On sam je dal Rim zažgati, a zdaj pride njegov dvornik in mu pravi, da ima popolne in sodnijsko trdne dokaze, da ga je zažgal nekdo drugi! — Cesarju samemu se je zdelo to nezasišano in nezapopadljivo. — Ob enem je pa tudi spoznal v trenutku, kako neizmerno dobro bi bilo za njegovo lastno osebo, ko bi se dal požar mesta zvrniti na koga drugega, četudi bi bilo vse skupaj le na pol verjetno.

Alitir je uganil, kaj premišljuje cesar. Mirno in samozavestno, prav kakor človek, ki si je svest svoje stvari je nadaljeval:

»Tvoje veličanstvo, vzvišeno nad golaznijo na tleh in v blatu, je do zdaj preziralo in zaničevalo to revolucionarno sekto; v tem preziranju in zaničevanju pa je sčasoma zrastle in se okrepila. Uničiti oltar in prestol, tebe, bogove in vse cesarstvo, to je njen namen; njeno prvo delo je bilo, da je upepelila stare rimske svetinje in v ognju pokončala, kar je bilo častitljivega, kar je bilo svetega.«

Cesarju se je zdelo vse to neverjetno.

»Na stotine ogleduhov imam,« odgovoril je in odmajeval z glavo, »eden je bolj zvit in prekanjen kot drugi; nikar ne trdi, da so bili vsi slepi in da si videl samo ti.«

»Naj bo torej,« pravi Alitir malomarno, »naj sem se torej motil, da — da — so kristjani zažgali Rim. Ko pridem domov, vržem dokaze za to v ogenj!«

Pri imenu kristjani je skočil Nero pokoncu. Zdaj je razumel dobro svojega dvornika. Kot judovska sekta so bili kristjani od ljudstva sovraženi. Kot privrženci ustanovitelja njih vere, ki je bil po mnenju Rimljanov zaradi revolucionarnih namer križan, so bili tako rekoč rojeni zarotniki zoper prestol in cesarstvo — zato vsakega zločina zmožni, — resnično, na te se je dal zvrniti sum, da so zažgali Rim!

»In dokazi?« vpraša cesar.

Alitir odgovori: »Priče imam, imam pa celo pisma njih velikega duhovna, nekega Petra, ki v njih prav določno govori o požaru.«

»Pri vseh bogovih!« zavpije Nero, »tako pismo bi pa rad bral!«

»Tukaj ga imam, prejasni cesar,« odgovori dvornik in izvleče izpod obleke zvitek papirja. »Beri to-le!«

Bilo je drugo pismo sv. Petra, katero je bil pred kratkim pisal vernikom na vzhodu. Prepis tega pisma s podpisom apostolovim se je nahajal v palači Flavija Klementa; v občni zmešnjavi med požarom je prišel z drugimi dokumenti vred v roke cesarskim ogleduhom, ki so bili zlasti tedaj jako delavni in so stikali po vseh hišah, ki so bile količ kaj na sumu. V tajni pisarni cesarjevi niso razumeli njega vsebine; zdelo pa se jim je, da je v njem nekaj judovskega, zato pa so ga izročili Alitiru, da se on prepriča, kaj in kako. Različna mesta pa, na katera je opozoril dvornik cesarja, so se glasila:

»Nebo pa in zemlja, katera sta zdaj, sta po ravno ti besedi ohranjena in v ognju prihranjena v dan sodbe in pogubljenja hudobnih ljudi. Prišel pa bo dan Gospodov kakor tat, ob katerem bo nebo

„Hm,“ reče emir. „Jaz ti pomagam, ti pes, a dežela bo moja in ti boš prvi mojih hlapcev.“

„Ukazal si slavni emir, zgodi naj se, kakor si rekel.“

In zgodilo se je tako. Prihrumele so čete brezbožnih Amalekitov in so udarile nad Joba in nad njegove prijatelje. Požgali so mu hišo, odgnali živino, umorili sinove. Njega so obdali z ranami in polmrtvega vrgli na gnoj. Njegovi tovariši so zbežali in se poskrili po duplinah. Emir Baldad je gospodaril v deželi, in Jobove hčere odvedel v harem, magister Liberalis pa je bil prvi med njegovimi hlapci.

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

Job pa je ležal na gnoju in zdihoval. In prišli so Sofar, Elifaz in Baldad gledat nesrečnega moža.

„Ali vidiš sedaj,“ rekel je pismouk Sofar, „ali vidiš sedaj, kam si prišel, ker nisi slušal mojih nauk in se nisi udal slavnemu magistru?“

In Elifaz si je vseknil rdeči nos ter rekel: „Glej, to je od tvoje trme. Zakaj nisi pri meni pil žganja in kupoval mojega sukna? Bil bi sedaj spoštovan in mogočen mož, kakor jaz, in magister Liberalis bi bil tvoj prijatelj.“

„Glej, pes,“ govoril mu je emir Baldad. „Kmet je zato na svetu, da je naš suženj, in mi smo njegovi gospodje. Kakor tebi, tako se zgodi vsem, ki ne poslušajo Baldada in mojega magistra, prvega med mojimi hlapci!“

Magister Liberalis pa je stal ob strani in satansko veselje mu je igralo na obrazu. „Zmagal sem,“ vriskalo je njegovo srce. „Sedaj bo Job dvignil svojo roko proti nebu in bo v obraz klel Gospoda.“

Pravični Job pa je vzdignil proti nebu svoje oči in je rekel: „Gospod je dal, Gospod je vzel, njegovo ime bodi češčeno! Nad vami bedi oko večnega sodnika, ki bo razkril vaše laži in raztrgal vaše zanjke. Nikdar ne bode klela moja duša Gospoda in nikdar ne bo moje srce pri stranki sovražnikov božjih.“

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

VII.

Tekli so dnevi in menjavali so se meseci. In nastal je grozen vihar v deželi Hus. Kaldejci in Sabejci s sovražnimi Amalekiti so si delili Jobovo posest. Odmevale so gore od bojnega krika in polje je pilo vročo človeško kri. Vsak je hotel imeti vse, kot volkovi za razmesarjenega jelena so se trgali za svoj plen. In Kaldejci so ubili Sabejce in emir Baldad je premagal Kaldejce in jih izgnal iz dežele. Sedaj so pa Jobovi prijatelji zapustili gorske dupline in se uredili v mogočno armado. Zacelile so se Jobove rane in Gospod je dal moč njegovi roki. In bila se je velika bitka, hud boj je besnel po planjavi, boj za dom in za poštenje. In glej, bežal je emir Baldad

iz dežele Hus, in njegove dragocenosti so zaplenili zmagovalci. Job pa je dobil vse nazaj kar je izgubil. In Gospod je Joba sedaj bolj oblagodari, kakor v njegovem začetku. In je imel štiri tisoč ovac in šest tisoč konj in tisoč jarmov volov. Sredi sinov in hčera je živel pošteno in pobožno in je Boga hvalil, da mu je dal moč, premagati izkušnjavca.

Magister Liberalis pa je zakril svoj obraz in pobegnil iz dežele Hus. In zdelo se mu je, da so spletni poslanci Gospodovi bič iz sikajočih kač in udrihali po njegovem hrbtu. On pa je bežal in bežal, groza mu je dušila grlo in obup je divjal v njegovem srcu. Črna noč je zijala pred njim, in on je izginil v temi. Požrl ga je prepad in podzemski plameni so se strnili nad njim. Iz globin pa se je slišal kakor zbor mrličev votel glas, ki je bobnel: „Zmagal si, Galilejec!“

Gospod pa je gledal z nebeških višav.

Vojska med Angleži in Buri.

Bojna sreča je zapustila junaške Bure. Povedali smo zadnjič, da je general Roberts z veliko armado prišel osvobodit Kimberley in da se Buri umikajo. Ta vest je bila resnična. Angležem se je posrečilo, potisniti generala Cronjeja nazaj in priti v Kimberley, kjer so angleški obleganci že od oktobra bili od Burov obkoljeni in se jim je zadnji čas že jako hudo godilo, ker je zmanjkovalo živeža. Ker se je pa burski general Cronje ob reki Moder le prepočasno umikal, posrečilo se je Angležem ga od vseh strani zajeti. Cronje je imel iz začetka 10.000 mož; kakih 6000 od teh je moglo s kanoni vred prodreti skozi sovražnika, drugi so pod poveljstvom junaškega generala vztrajali skozi 10 dni ob najhujšem streljanju od strani Angležev, katerih je bilo nad 40.000. A naposled je burski general le sprevidel, da bi bilo nespametno, dalj časa se ustavljati in zastojati žrtvovati svoje vojake; in tako se je dne 26. februarja udal z vsemi svojimi vojaki. Angleži so sicer tako ujeli okoli 3000 Burov, a v desetdnevnom boju so sami izgubili skoro toliko mož. — Ta zguba na burski strani je povzročila, da so se Buri morali umakniti od Tugele in odnehati od obleganja mesta Ladismita, ker je vse burske armade treba, da branijo domačo zemljo. Tako je general Buller po vročih bojih naposled vendar le prišel v Ladismit, kjer je našel silno izdelano in sestradano posadko. — Toda vkljub vsem tem neuspehom Buri se ne mislijo odnehati. Zbrali so se pod poveljstvom generala Jouberta pred Bloemfonteinom, glavnim mestom Oranje države. Tudi tukaj je bilo že nekaj prask; Buri se sicer umikajo angleški premoči, toda do kake večje bitke še ni prišlo. Angleži so sicer kar nori vsled svojih »sijajnih zmag«, takó da kar naravnost zahtevajo, da vojska ne sme prenehati prej, dokler Buri niso popolnoma uničeni. Buri pa pravijo, da so pripravljeni do zadnje kaplje krvi se raje boriti, kakor izgubiti svojo neodvisnost.

Listek.

Venec in krona.

Povest iz časov apostolskih.

Spisal Anton de Waal. — Poslovenil J. V.

(Dalje.)

Tako dobi Alitir cesarja neki dan, ko mu je naredil svoj navadni jutranji obisk, pri jako slabi volji.

»Ali ne delam zmiraj na to,« je vpil cesar, »da bi sezidal Rim tak in tako, da bi prekašal vsa mesta vesoljnega sveta v lepoti in krasoti? Ali ne skrbim kakor oče za to nehvaležno ljudstvo? Ta zasramovanja in žaljenja cesarskega veličanstva morajo vendar že enkrat ponehati; moja potrpežljivost in prizanesljivost sta pri kraju!«

»Kdo pa je, moj visoki vladar,« vpraša ga Alitir, »kdo je, ki si upa brez kazni, tvoje večne in neminljive zasluge za Rim teptati v blato in jim podtikati slabe namene? Kdo draži in pohujšuje maso ljudstva? — Tvoji ogleduhi,« je nadaljeval zasmehljivo, »pukajo le posamezne liste, da ti jih prinašajo; za steblo in njegove korenine pa se ne menijo, temveč puste, da raste čvrsto in močno.«

»In če si vedel,« razjezi se cesar, »kdo so oni predrzneži, zakaj prodajaš šele danes svojo modrost?«

»Ko bi ti zadostovalo samo moje osebno prepričanje brez zadostnih dokazov, prodal bi ti bil svojo modrost že zdavnaj,« je odgovoril dvornik, ki je vedel, kdaj sme tudi predizno govoriti nasproti cesarju.

»Popolne dokaze imaš, za kaj?« vpraša Nero.

»Zadostne in popolne dokaze imam« odgovori Alitir, zategujoč in povdarjajoč vsako besedo, »da biva v R. mu sekta (verska ločina) revolucionarnih fanatikov, ki so mesto zažgali zato, da bi postavili na razvalinah tvojih tempeljnove oltar svojemu lastnemu maliku.«

Nero je pogledal dvornika, kakor da ga hoče prebosti s pogledom. — On sam je dal Rim zažgati, a zdaj pride njegov dvornik in mu pravi, da ima popolne in sodnijsko trdne dokaze, da ga je zažgal nekdo drugi! — Cesarju samemu se je zdelo to nezaslišano in nezapopadljivo. — Ob enem je pa tudi spoznal v trenutku, kako neizmerno dobro bi bilo za njegovo lastno osebo, ko bi se dal požar mesta zvrniti na koga drugega, četudi bi bilo vse skupaj le na pol verjetno.

Alitir je uganil, kaj premišljuje cesar. Mirno in samozavestno, prav kakor človek, ki si je svest svoje stvari je nadaljeval:

»Tvoje veličanstvo, vzvišeno nad golaznijo na tleh in v blatu, je do zdaj preziralo in zaničevalo to revolucionarno sekto; v tem preziranju in zaničevanju pa je sčasoma zrastle in se okrepila. Uničiti oltar in prestol, tebe, bogove in vse cesarstvo, to je njen namen; njeno prvo delo je bilo, da je upepelila stare rimske svetinje in v ognju pokončala, kar je bilo častitljivega, kar je bilo svetega.«

Cesarju se je zdelo vse to neverjetno.

»Na stotine ogleduhov imam,« odgovoril je in odmajeval z glavo, »eden je bolj zvit in prekanjen kot drugi; nikar ne trdi, da so bili vsi slepi in da si videl samo ti.«

»Naj bo torej,« pravi Alitir malomarno, »naj sem se torej motil, da — da — so kristjani zažgali Rim. Ko pridem domov, vržem dokaze za to v ogenj!«

Pri imenu kristjani je skočil Nero pokoncu. Zdaj je razumel dobro svojega dvornika. Kot judovska sekta so bili kristjani od ljudstva sovraženi. Kot privrženci ustanovitelja njih vere, ki je bil po mnenju Rimljanov zaradi revolucionarnih namer križan, so bili tako rekoč rojeni zarotniki zoper prestol in cesarstvo — zato vsakega zločina zmožni, — resnično, na te se je dal zvrniti sum, da so zažgali Rim!

»In dokazi?« vpraša cesar.

Alitir odgovori: »Priče imam, imam pa celo pisma njih velikega duhovna, nekega Petra, ki v njih prav določno govori o požaru.«

»Pri vseh bogovih!« zavpije Nero, »tako pismo bi pa rad bral!«

»Tukaj ga imam, prejasni cesar,« odgovori dvornik in izvleče izpod obleke zvitek papirja. »Beri to-le!«

Bilo je drugo pismo sv. Petra, katero je bil pred kratkim pisal vernikom na vzhodu. Prepis tega pisma s podpisom apostolovim se je nahajal v palači Flavija Klementa; v občni zmešnjavi med požarom je prišel z drugimi dokumenti vred v roke cesarskim ogleduhom, ki so bili zlasti tedaj jako delavni in so stikali po vseh hišah, ki so bile količkaj na sumu. V tajni pisarni cesarjevi niso razumeli njega vsebine; zdelo pa se jim je, da je v njem nekaj judovskega, zato pa so ga izročili Alitiru, da se on prepriča, kaj in kako. Različna mesta pa, na katera je opozoril dvornik cesarja, so se glasila:

»Nebo pa in zemlja, katera sta zdaj, sta po ravno ti besedi ohranjena in v ognju prihranjena v dan sodbe in pogubljenja hudobnih ljudi. Prišel pa bo dan Gospodov kakor tat, ob katerem bo nebo

z velikim pokanjem prešlo; elementi se bodo od vročine raztopili, in zemlja in stvari, ki so na nji, bodo zgorele. — Pričakuje in nasproti hitite prihodu Gospodovega dneva, ob katerem se bo goreče nebo razsulo in elementi od vročine ognja raztopili.»

Nero ni pričakoval kaj takega. Kako je bil iznenaden, veselo iznenaden, ko je zdaj to čital. Jasneje in določneje ne more nihče kazati na požar, ki ima nastati v bližnji bodočnosti. Nenavadni jezik v pismu je dajal njegovi vrednosti še prav poseben pomen. Resnično, ta mesta v Petrovem pismu so se dala zlorabiti in izrabiti kot jako ostro orožje proti kristjanom.

»Preljubi moj Alitir,« pravi mu cesar z zadovoljnim smehom, »jaz občudujem tvojo previdnost in delavnost. Pri vseh bogovih! sekta, ki hoče pokončati z ognjem nebo in zemljo, ni vredna drugega, kakor da jo iztrebimo in uničimo, naj bo s čimer že. Stvar prepuščam popolnoma tebi; jaz pa bom premišljeval, kateri način bi bil pripravnejši in katere muke grozovitejše, da pokončam to zalego. — Toda povej mi, kdo je ta Peter? Pri Apolonu prisegam, da bo on umrl izmed vseh najgroznejše smrti!«

»Čisto navaden človek, ribič, ki se mu zdi prijetnejše in mu donša več dobička, če lovi tukaj po Rimu neumne trote v svoje mreže. Saj ravno to je najbolj žalostno pri veliki nesreči, ki je zadela mesto,« vzdihnil je prisiljeno Alitir, »da je moral priti iz orijenta prav navaden zabit človek, brez duha in olikane vzgoje, da razruši svetišča in najstarejše in najveličastnejše spomenike našega Rima.«

»Žal, da se je najbrž le navadno ljudstvo dalo zajeti v njegove mreže. Škoda, da ni tudi nekaj bogatinov šlo na njegove limanice, da bi mogel zdaj njihovo premoženje zapleniti. Ker jaz rabim zdaj denarja, denarja več kot kdaj poprej.«

»Upanje imam, prejasni cesar, da bo žetev obilna, tako da se boš čudil; celo vitezom in senatorjem sem na sledu.«

»Kaj?« pravi Nero iznenaden, »torej imajo ti sovražniki Rima, ti zaničevalci naših bogov celo pri plemstvu svoje privržence?«

»To naj se ti ne zdi tako čudno; saj imajo privržence celo v tvoji lastni palači.«

»Pod mojo streho? — Pri Jupitru, tukaj je treba nastopiti z vsemi sredstvi — vendar previdno da jih uide kolikor najmanj mogoče. Pojdi torej k Tigelinu, posvetuj se z njim in jutri mi naznaniš kak načrt sta izmislila.«

Zmage pijan se je vrnil Alitir v svojo palačo. Če tudi se je malo briga za Mojzesovo postavo, bil je vendar Jud in kot tak je bil ponosen, da je vzrastel v narodu, kateremu je Bog dal tako čudo-

vite obljube, obljube o velikem, mogočnem kralju, Mesiju, ki bo strl in podvrgel vse druge narode pod judovski jarem. Ko je bil sv. Pavel v Rim pripeljan, je bil, kakor nam pripoveduje dejanje apostolov, Alitir med tistimi Judi, ki so obiskali tega apostola in se razgovarjali z njim ves dan; pa ravno njega, ki je hotel vse Pavlove nauke osmešiti in osramotiti, je apostol najbolj trdo zavračal. Od tega dne je bil Alitir odločen sovražnik kristjanov. Poln zavisti in jeze je moral gledati, kako naglo in čudovito vapočno se razširja ta sekta med Judi, še bolj pa med Rimljani in celo med najvišjim plemstvom. Nauki, ki sta jih pridigala sv. Peter in Pavel, so bili ravno nasprotni načelom, po katerih je on živel, zato je sovražil ta nauk in one, ki so ga oznanjevali. Ko pa se je sv. Peter lotil celo spreobrniti nekega Alitirovega sužnja, in se mu je tudi posrečilo, od takrat ni bilo nikogar v Rimu, ki bi krščanstvo bolj sovražil kot Alitir.

Ob splošnem požaru so na čudovit način ostali nepoškodovani ravno okraji, kjer so stanovali Judje, okraji onstran Tibere in Subura; čuli so se že glasovi, ki so dolžili Jude požara. Alitiru se je zdelo, da postane rešitelj svojega naroda, če zvrne vso krivdo na zaničevano sekto kristjanov. Kako je bil vesel, ko je dobil Petrovo pismo v roke! Toda samo to mu še ni bilo zadosti; kakor lisjak je nabiral gradivo zoper nedolžne kristjane in ko je imel zadosti smrtnih puščic zoper nje, je stopil pred Nerona kakor oni, ki naprej ve, da bo zmaga njegova.

Dobro je vedel Alitir, da njegovi dokazi zoper kristjane ne obveljajo, če bi jih presojal pravičen, nepristransk sodnik, če tudi je imel precejšno število prič, večinoma Judov, ki so pod pretvezo, da so stali nekdanj v ožji dotiki in zvezi s kristjani, bili pripravljeni svoje trditve tudi s prisego podkrepiti. Toda, prvič takega pravičnega, nepristranskega sodnika ni bilo, ker so vsi delali to in tako, kar in kakor je hotel Nero; drugič je pa imel poleg tega Alitir pripravljeno še vse drugače brušeno orožje, namreč tole obtožbo: kristjani zametajo rimske bogove, zraven tega njih bogočastja rimska država ne priznava, in to je zločin, ki se kaznuje po rimskih postavah s smrtjo. Obtožba, da so kristjani zažgali mesto, naj bi se po načrtu Alitirovem opirala samo na to drugo točko. Judovsko bogočastje je bilo dovoljeno; kristjane so imeli Rimljani za Jude, za judovsko sekto in kristjani sami so k temu pravzaprav molčali in imeli so mir. Zdaj pa je sklenil Alitir prisiliti kristjane, da javno priznajo, da časte Kristusa, torej nekoga drugega, kakor je judovski Jehova. In zato zaslužijo smrt!

Ker je Pudent začel zidati pogorelo palačo, se je zgodilo, da je moral jezdit skoraj vsak dan v

mesto, da je nadzoroval delo in dajal svete tu in tam. Če je bil sam zadržan valed obiskov ali kakega opravila, je poslal Evkarpa, na katerega se je mogel popolnoma zanesti. Zidanje je napredovalo, da je bilo mogoče že v začetku zime, vsaj na enem koncu palače stanovati.

Ali je bilo samo sočuvstvo za Favsta, katerega je bil rešil iz ognja, in želja, da izve kaj natančnejšega o njegovem zdravju, kar je gnalo Evkarpa vsak dan mimo hiše, kjer je stanoval bolnik? — Mladenič sam ni vedel, kaj ga vleče tja; skoro nevede in nehoté so mu krenile noge vsakikrat v ono stran.

Evkarp se je bil prehladil, — dasi tega sprva sam ni opazil in čutil, — ko je pomagal rešiti Favsta iz goreče hiše; celo zdravnik ni mogel nič opraviti, dasi mu je obetal Pudent bogato plačilo. Evkarpu samemu se je zdela vsa bolezen malenkostna; saj njegova čvrsta mladeniška narava je morala zmagati tudi najhujšo bolezen!

Zvedel je, da se je zboljšalo Favstu, ki je bil obnemogel pravzaprav bolj iz strahu valed izgube svojega premoženja, kakor pa valed bolezní; nekoč je bila sreča Evkarpu tako mila, da je videl Favstino, ko se je šla sprehajati v družbi tovarišic in prijateljic. Zdelo se mu je, da ga je opazila in tudi spoznala.

Ko je Favst dodobra ozdravel, sklenil je, da se najprej popelje k senatorju; zanj in za njegovo hčer je bil ta obisk — moda. Hotel se je še enkrat zahvaliti senatorju za požrtvovalno delo njegovega sužnja. Na prošnjo Favstine je sklenil plemenitaš, da ponudi Pudentu odkupnino za sužnja. Oče in hči sta mislila, da tako v obilni meri povrneta, kar jima je storil Evkarp; da bi bil kak Rimljan res iz srca hvaležen sužnju za kako njegovo delo, to se ni skladalo s prirojenim ponosom, katerega je bil poln vsak Rimljan. Vrh tega so imeli sužnje za živali in ne za — ljudi.

Pudent je sprejel gosta prav prijazno; ker pa so ga kmalu klicala nujna opravila drugam, dal jima je Evkarpa, da jima razkaža, kako je uredil in sezidal prostore v obližju za take, ki nimajo lastne strehe.

Favst je zvedel od senatorja, da je Evkarp že zdavnaj prost; to prostost mu je dal Pudent zaradi njegovih izvanrednih vrlin. Vse vedenje mladega moža zdaj na izprehodu in prísrčnost, s katero so ga pozdravljali delavci povsod, sta naredila najboljši utis na očeta in hčer. Njegova naravna lahkost, sičnost in spretnost v občevanju je bila gotovo nekaj bolj prirojenega kakor priučenega. — Evkarpu nasprotno je nekam dobro delo, da ju je prva pot po ozdravljenju pripeljala k njemu, da mu izrečeta še enkrat svojo zahvalo. — Že narava naša je taka, da

se posebno brigamo tudi še pozneje za one, katerim smo storili kaj dobrega. Tako je Evkarp pazil na trenutek, kdaj se poslovita gosta od njegovega gospodarja. Nabral je namreč velik šopek iz najlepših rož na vrtu; tega je podal Favstini, ko je sedla z očetom v voz, da se odpelje. (Dalje.)

Moja mati.

Spisal Rado Kósar.

Revež je, kogar ni nikdar zibala mati na svojem mehkem naročju, komur ni nikdar prepevala v dolgih zimskih nočeh sladkih pesmi, da bi zaspal; gorje pa onemu, ki je okusil sladki materni objem, se grel na njenem gorkem srcu, okušal njeno tolažbo, ko je ležal bolan in mu je bilo vzglavje trdo in čelo od bolečin potno: gorje torej onemu, ki je vse to okusil na srcu ljubeče matere — a jo izgubil. Tisočkrat in tisočkrat hujše občuti izgubo, ko vidi na mrtvaškem odru, kar mu je najslajšega na svetu. . .

— — —

In hitel sem proti domu že ves truden in upehan od dolge poti. . . Luna je sijala tako prijazno, a v mojem srcu je bilo temnejše, kakor v viharji jesenski noči na morju. Saj mi je ležala doma v v smrtnih stiskah in bojih — mati. Kako sem hitel preko ravni ne zменеč se ni za kamenje, ni za druge ovire. Topoli ob cesti, se je zdelo, da se upogibajo in vrše skrivnostno s svojimi vrhovi: »Prepozno, prepozno. . .!«

A jaz sem hitel dalje, dalje. . .

In na srcu mi je počivalo pismo s petimi vrstami, zadnje pismo, ki ga je pisala pred par dnevi materina roka: »Ljubi sin! Jaz čutim, da je zadnja ura blizu in vem, da se ne bova več videla. Moli zame, jaz bom zate! V duhu te pritiskam zadnjikrat na svoje bolno srce (mati so namreč imeli bolezen v srcu, srčno napako) in ti kličem: Adijo, adijo. . . z Bogom!«

In to pismo sem nesel sedaj na svojem srcu in kakor da mi je dajalo novih moči na težavni poti. Hitel sem brez prestanka, upajoč, da morda vendar še ni prepozno. . . — — —

In brzil sem na oni konec vasi.

Da, tukaj, tukaj je rojstna hiša!

Tam na visoki češplji je zakraka! vran, splašen od mojih korakov. Skozi mala okna je prodirala slaba svetloba. Srce mi je hotelo počiti, tako je silila kri vanj. Ali je prepozno?

V vozi so me vzprejeli oče, bratje in sestre. Nihče ni črnil besede, ko sem kakor v težkih sanjah zaprašal: »Ali še žive?« Tudi zajokal ni nihče. Najbrž so se jim že solze posušile od preobilega joku in ihtenja. Molče so mi odprli sobna vrata in tu. . . oče so pokazali nemo z roko na

mrtvaški oder in ko so rekli: „Jutri jo bomo pokopali!“ bil je njih glas otel in grozen, da mi je zarezal v srce.

In tedaj sem zaklical iz dna duše: „Mati!“ in naslednji trenutek sem se zgrudil nezavesten ob mrtvaškem odru svoje matere. Toda, kaj je to, če rečem, da je ležala na odru mati moja? Kako so besede trde in mrtve in ne povedo tega, kar čuti srce! Da, na mrtvaškem odru je ležala mrtva — moja sreča, je ležalo najdražje, najslajše, najljubše, kar sem imel v svojem življenju, in ob odru jaz brez zavesti in moči, z grozno bolestjo in žalostjo v srcu...

Ko sem se zavedel na postelji v sobi, kjer so ležali mati v svoji bolezni, zdelo se mi je, kakor da leže še vedno tam v onem kotu pod velikim razpelom, kakor so ležali leta in leta. Da, resnično, zdelo se mi je, da se nekaj giblje, da, da, saj to so mati, in nihče drugi. In skočil sem s postelje in pohitel tja z vzklikom:

„Mati, preljuba moja mati!“ in razprostrl sem roke v objem.

Tedaj pa sem začutil okrog svojega telesa kakor bi me bile objele mrzle suhe roke in me pritisnile k sebi, in bilo je, kakor da se je razlegal po sobi šepet: „Da, zdaj bom jaz tvoja mati!“

Zgrozil sem se, ker spoznal sem, da to niso moja mati. „Vprašal sem: „A kdo si ti, ki hočeš biti zanaprej moja mati?“ — Nekaj časa je bilo vse tiho, na to mi je udaril na uho spet prejšnji šepet: „Jaz sem Skrb!“...

A danes, mati, sladka mati, ležim na tvoji postelji jaz. Zunaj sije toplo solnce, in gorka pomlad diha po vrtu in travnikih. Vse cvete in dehti v novem življenju, krog mene pa hodijo zdravniki, prijatelji in znanci ter me tolažijo: „Mlada kri zmaga vse in tudi tvoja bo...!“ A „jaz čutim, da ne bo zmagala in vem, da bela smrt že včasih pogleduje pri oknu na mojo posteljo. Skozi okno pa se vidi tudi košček jasnega, modrega neba, in zdi se mi, mati, da je ta košček plavega neba tvoje veliko, lepo oko, ki gleda name in mi govori: „Ne žaluj, sin, koliko milijonkrat lepše je tukaj; pridi, pridi...!“

Kmalu, mati sladka, kmalu!

Slovenski novičar.

Kranjsko.

Romanje v Rim. Oglasilo se je dosedaj okoli 350 romarjev, tako da je romanje zagotovljeno. Na razna vprašanja odgovarjamo za danes sledeče: Dan odhoda bo v četrtek po Veliki noči t. j. 18. aprila ali

pa v ponedeljek po beli nedelji t. j. 23. aprila; to se bo naznanilo o pravem času. Gledé potnih stroškov danes lahko toliko povemo, naj pripravijo tisti, ki se bodo vozili v III. razredu, vsaj 80 gld. za stroške, da ne bodo prišli po poti v kako zadrego. Na poti bomo ostali kakih 10 dni. Šli bomo skozi Loreto (najbrž tudi Asisi) v Rim; nazaj pa skozi Florenco, Bolonjo in Padovo. V Rimu bomo kakih pet morda šest dni. Trikrat bomo obiskali velike cerkve za odpustke, šli v katakombe, poklonili se sv. Očetu in ogledali si, kolikor bo mogoče, še druge znamenitosti večnega mesta. Kdor le količkaj more utrpeti toliko časa in denarja, naj se udeleži tega romanja! Gotovo se bo spominjal vse življenje z veseljem svetega leta in dni, ki jih je preživel v mestu, čigar tla sta močila s svojo krvjo velika apostola sveti Peter in Pavel, toliko tisoč mučencev, in kjer živi vidni poglavar katoliške cerkve, namestnik Kristusov na zemlji! Na grobovih sv. apostolov se bo tudi poživila in okrepila naša vera, da bomo pogumno vztrajali v vseh bojih, ki vihrajo po naši nesrečni domovini!

Cigan Held obešen. Dne 2. t. m. ob 9. uri dopoldne je naznanil sodni svetnik Golia v novomeški porotniški dvorani Heldu, kateremu so odvzeli verige, da ga bodo drugi dan zjutraj obesili. Held je dejal mirno: „No, saj sem vedel, da bode tako prišlo“. Opominjevalo se ga je k pokori, na kar je Held odvrnil: „Oh, saj sem se dovolj pripravil, ko sem 14 mesecev sedel“. Nato sta orožnika Helda zopet uklenila ter ga peljala v sobico, ki je pripravljena, da na smrt obsojeni prežive zadnje trenutke v njej. Tu ga je takoj obiskal prošt dr. Elbert, ki ga je opominjal, naj odpusti vsem, katere sovraži. Held je g. proštu dejal, da je vsak dan molil k Bogu, ter je prosil g. prošta, naj naznani sodnikom, pričam in porotnikom, da nikogar ne sovraži. Po jedi ni kazal nobenega hrepenenja. Hvaležno je vzel jabolka in preste, katere mu je prinesel g. prošt. Nato mu je dal g. prošt rožni venec s svetinjico, blagoslovljeno od sv. očeta. Prosil je g. prošta, naj mu preskrbi gosli, da pred smrtjo še jedno zaigra. Held je računal, da se potem spolni ciganska trditev, da se spolni sleherna želja tistemu, kdor igra na gosli, ko zre smrti v oči, in da tako utegne vender še ostati pri življenju. G. prošt ga je pregovoril, naj ne misli sedaj na gosli, pač pa na kesanje, in Held je ubogal. Held je končno spominjal se obiska knezoškofa ter si izbral za spovednika g. kanonika Jeriho, kateremu se je skesano spovedal. Zvečer sta še s Heldom opetovano molila kan. Jeriha in g. prošt. Nasproti gospodu proštu se je Held izrazil, da bode starišem njegovim, ki živé pri Celovcu in si z muziko služijo kruh, v tolažbo, ko bodo zvedeli, da je umrl njih

sin spravljen z Bogom. Izpil je samo dva kozarca pive, četrt vina in jedno črno kavo. Od 11. ure zvečer do 4. ure zjutraj je spal. Ob 6. uri zjutraj je bil obhajan. Kanonik Jeriha je ostal ves čas pri njem. Točno ob 8. uri zjutraj so ga peljali na dvorišče okrajnega sodišča, kjer ga je sprejel novi dunajski krvnik Lang. Held je nastopil zadnjo pot z molkom v rokah in v spremstvu kanonika Jerihe. Pod vešali je jokal. Ko mu je krvnik zadrnil vrat, zaklical je Held: »Nedolžen sem!« Zdravnik dr. Vavpotič je konstatoval po preteku 10 minut, da je Held mrtov. Od trenutka, ko je Helda sprejel krvnik, do trenutka, ko je krvnik zapustil oder, preteklo je 85 sekund. Krvnik in njegova pomagata sta strašno delo izvršila z izredno spretnostjo.

Nagrade za ubite zverjine. V minulem letu je izplačal deželni odbor za jednega medveda 40 gld., za medvedko 10 gld., za hijeno, ki je ušla iz menažerije, 20 gld., za 32 vider 64 gld. in za šest steklih psov 30 gld.

Žrtev žganja. Dne 24. februarja t. l. se je na Illevišah, župnija sv. Treh Kraljev, vstrelil z navadno puško Janez Nagode, p. d. »Kosmat Janez«. Zdravniška preiskava je izjavila delirij zaradi preobilnega zavživanja žganja. Bil je dober delavec — pa tudi dober žganjar. Bog mu bodi milostljiv.

Nehvaležna kokoš. Iz Polšnika se poroča, da je tam umrla blaga ženica Helena Merzel. Bila je že v 83. letu. Ali vzrok njene smrti je čuden. Po domače rečeno, kokoš jo je vprašnila na desno roko, ko jo je devala spat na grede. Praska je začela otekati, kri je bila zastrupljena in v enem tednu je bila mrtva, previdena in popolnoma udana v voljo božjo.

Slučaji, ki niso slučajji. Iz Hotedersice se nam piše: Neka zelena trgovska griza je od nas pošiljala dopise zoper duhovne v »Slov. Narod«. Prej so bili na vrsti le drugi, potem se je pa »tič« spravil na svojega dobrotnika, domačega župnika, in je objavil grd, lažij poln dopis v »Narodu«. Župnik mu je bil v prejšnjih letih nekoliko pomagal, da je postal — komi. To je bilo ljudem preveč. Tiča, pri katerem služi, so ljudje prijeli, da naj tega »tiča« da iz službe, ali pa mu prepove, blatiti duhovne. Ko sta bila nato dopisnik in njegov brat v Tičevi gostilni in dvigala roke zoper »farje«, je malo manjkalo, da je nista izkúpila. So bili že oboroženi ljudje proti njima s poleni in metlami. Prizanesli so jima, a slučaj ni prizanesel. Brat, ki je grdega dopisnika branil, si je drugi dan nesrečno zdrobil roko in odrinil ž njo v deželno bolnišnico. Može so pa skupno našemu župniku dali zadoščenje, izrazili mu svoje spoštovanje in svoj stud nad črnim nehvaležnežem.

Piščalko pojedel. Vse se pripeti na svetu, to pa ne kmalu, kar se je sinkotu knežjega lovca Molka

v Planini. Na semanj dan v Cerknici je kupil stric malemu Franceljnu za 1 kr. mesingasto piščalko. Francelj kajpada precej poskusi, kako poje. Toda ni se dolgo veselil prijetnega daru. Piščalka mu smukne po grlu navzdol. — Domači zdravnik je svetoval, dečka takoj v ljubljansko bolnišnico pripeljati, kjer vsakemu rešijo življenje, če je le na svetu mogoče. Res se jim je posrečilo. Spravili so glasbeno stvarco najpoprej v trebušček in krepko zdravilo jo je poglalo na dan. Francelj je bil piščalke zelo vesel in jo je prinesel dr. Šlajmerju pokazat ter vprašal, če sme poskusiti, bo li še pela ali ne. Doktor se je baje izrazil, da ni kmalu videl tako pogumnega dečka. Francelj bo menda zanaprej bolj pazil, kakó se piska.

Iz Osilnice ob Kolpi. Nesreča. Tukajšnji šol. vodja gosp. Fran Povše hotel je na večer 8. t. m. malo na sveži zrak. Pred šolskim poslopjem pa je tako nesrečno padel na ledeni poti, da si je zlomil nogo nad gležnjem.

V Kranju je umrl dne 7. marcija ob 1 popoldne za jetiko sedmošolec J a n k o P o t o č n i k v cvetju svoje mladosti — v 19. letu. Ležal je 7 tednov, a bolehal je že prej dalj časa, ko si je s prehlajenjem nakopal bolezen. Doma je bil v Rovtah pri Podnartu, kjer je pred tremi leti izgubil svojo mater. Pogreb je bil 9. marcija popoldne ob 3. uri. Vsi dijaki s profesorji vred sorodniki in še dolga vrsta meščanov ga je spremljala na poslednjem potu. V slovo so mu zapeli užaljeni tovariši pred hišo, kjer je stanoval, in potem še ginljivo nagrobnico na pokopališču, kamor so ga nesli tudi dijaki. Pokojnik je bil nadarjen, veselega značaja, ljubljene med sošolci. Mnogo oči je bilo rosnih, ko smo ga izročili materi zemlji ob krasnem vremenu na lepem prostoru blizu groba našega pesnika Fr. Prešerna. Glasno so žalovali sorodniki; očeta ni bilo med njimi zaradi bolezni. Umevamo njih solze. Spoštovana Turkova hiša, ki jo je zadela po kratkem presledku druga bridka izguba, naj se tolaži s tem, da se je rajni Janko prav dobro krščansko pripravil za večnost; dvakrat je bil previden s svetimi zakramenti. Zatrjeval je, da si bo izbral duhovski stan, ako ozdravi. Upamo, da je našel milostno sodbo pred Bogom. Raduje naj se v večni slavi!

Iz Re enj na Gorenjskem. V pustnih dneh se zdi, kakor da bi marsikomu zvočenela pamet. Hoče se razveseliti in če se že ne našemi, pa vsaj več in boljše je, kakor sicer, le da bi pusta »dostojno« proslavil. V nekaterih krajih pač obhajajo 40 urno pobožnost in tako posvetni neumnosti nasproti postavijo to, kar je najpametnejše in človeka najdostojnejše — molitev, češčenje božje. V Repnjah pa ni 40 urne pobožnosti. In kaj store naše za odgojo

ženske mladine toli zaslužne šolske sestre? Uprizorile so na pustno nedeljo in pondeljek prelepo gledališko igro. Vsebina igre, v kateri se kaže verska moč Matere božje, je jako lepa, ganljiva in blažilna. Nobeno oko ni ostalo suho. Vplivala je na gledalce v predpustnih dnevih skoraj tako, kakor kaka cerkvena pobožnost. Deklice so jako izborno igrale, tako, da so se nekateri gostje čudili, kako je to mogoče na deželi! Vsi so spoznali, da je Repenjska šola v jako dobrih rokah, da se tu uče deklice več, kakor bi se na najboljši državni šoli v enakih razmerah. Častitim šolskim sestram pa čestitamo na dobrem uspehu tako na odru kakor v šoli in jim kličemo: Bog vas živi!

Priprava za liberalno župansko zvezo. Kakor h kakemu »zagovarjavcu«, hodili so v zadnjih mesecih in tednih k Svetlinu na Mlako tam ne daleč od Kamnika. Čemu neki? Zastopniki dvanajst občin so prihajali k njemu delat prošnje, da se podaljša prvi obrok potresnega plačila za 10 let. On mora to dobro znati, sam veliki župan Ivan s Hriba ga je podučil o tem in mož vživa tudi vsakdanjo dušno pašo za kmeta tako skrbnega »Slov. Naroda! A kakor kažejo razmere na Dunaju in doma, ima to delo glinaste noge, ki slabo drže!

»Magister liberalis«. Namestu političnega članka prinaša današnji »Domoljub« v obliki povesti spis o svetovnem boju med vernim, zapuščenim ljudstvom in brezverskimi nakanami sebičnih mogotcev. V njem je pojasnjen boj, kateri se vrši tudi sedaj ne le v Evropi, ampak tudi po celem svetu, kamor sega oblast kapitalizma in brezverstva.

Okrajne županske zveze. Iz stiskega okraja poroča neki župan: Ljubljanski župan je razposlal na županstva vabila, naj pristopijo k županski zvezi. Kar je pri tem čudno, je to-le: Nekatere župane vabi Hribar k zvezi za celo plačano udnino, druge za pol, tretje zastonj. Kako je to razlagati? Jaz mislim, da je dvojno mogoče. Ali plačajo prvi za druge in tretje ali pa Hribar. Nastane zopet vprašanje: Zakaj bi bili navezani nekateri župani na podporo drugih ali na podporo Hribarjevo? Najbrže zato, da bi potem morali plesati, kakor bi jim godel župan Hribar. — V tako zvezo krščansko-misleči župani nečemo vstopiti, ker hočemo prosti na vse strani voditi svoje županske posle. — Drugi župan iz ljubljanske okolice nam piše: Župani iz ljubljanske okolice ne bomo pristopili k Hribarjevi županski zvezi, zato ker smo pristali katoliško-narodne stranke, Hribar je pa eden izmed voditeljev »Narodove« liberalne slovensko-nemčurske stranke. Prepričani smo pa tudi, da treba županom družiti se po posameznih okrajih, da združeni po okrajih tem boljše izvršujemo svoje težavne dolžnosti. Prav bi torej bilo, da se župani ljub-

ljanske okolice kmalu zberemo v Ljubljani v posvet kako napraviti tako okrajno zvezo županov, ki bi imela namen z združenimi močmi pospeševati delovanje županov v tem okraju. Svetovati je, da tako store tudi župani drugih okrajev, ker ima vsak okraj svoje posebne razmere. V skupnih, za vse jednako važnih vprašanjih, bi potem župani delovali po skupnem dogovoru. Dolžnost katoliško narodnih županov je, da v tem oziru kmalu kaj store za svojo organizacijo.

Devetdesetletnica svojega rojstva je obhajal dne 3. t. m. v Rimu sv. Oče Leon XIII. Vsi katoliški narodi se klanjajo ob tej izredni priliki svetemu Očetu. Zaostati za njimi ne sme tudi naš narod. Zato je tem povodom, kakor so gotovo storili tudi drugi slovenski škofje, poslal knezoškof ljubljanski sledečo udanostno čestitko v Rim:

Škof ljubljanski z duhovščino in narodom najiskrenejše častita sv. Očetu, kateremu kot namestniku Kristusovemu in nezmotljivemu učitelju hočemo ostati do smrti v zvesti vdanosti, da je doživel 90. leto svojega življenja in srečno dopolnil 22. leto svoje vlade, proseč Boga vseмогоčnega, da cerkvi papeža milostno ohrani krepkega in srečnega še mnoga leta.

Anton Bonaventura škof.

Gotovo je ta čestitka našega knezoškofa iskren izraz čutil vseh vernih Slovencev, ki delujmo vsikdar na to, da se vedno krepkeje in globeje vzraščajo v našem narodu katoliške ideje, katerim je papež Leon XIII. tako zvest in sloveč prvoboritelj.

† **Nadučitelj Alojzij Jerše.** Dne 24. februarja je umrl v Trebnjem zadet od srčnega mrtvouda tamošnji nadučitelj gosp. Alojzij Jerše. Bil je že več časa bolehen, pa zadnji čas je toliko okrevaj, da je zopet poučeval. Tudi dne 24. febr. je bil zopet v šoli, kar mu nenadoma pride slabo, in nato spusti otroke domov, kateri so precej povedali, da so gosпода učitelja napadle slabosti. Urno pokličejo v šolo duhovnika in zdravnika, kateri je konstatiral srčni mrtvoud. Bil je še popolnoma pri zavesti, tako da ga je mogel urno prihiteli duhovnik spovedati, nato je pobožno prejel sv. obhajilo. Vse se je tako urno vršilo, da ni bilo mogoče vseh molitev opraviti, in predno je duhovnik odšel, je bil že bolnik mrtev. Bil je krščanski mož, od vseh spoštovan. Umrl je v šoli v svojem poklicu prav kakor vojak na bojnem polju. Zavedal se je do zadnjega ter ves v voljo božjo vdan je prav spodbudno krščanske smrti umrl. To naj bo v tolažbo njegovi žalujoči družini vsled tako nenadne nenadomestljive izgube. Vse je ta nenadna smrt močno pretresla, vzlasti otroci, ki so čakali pred šolo, so glasno jokali, ko so zvedeli za smrt svojega ljubljene nadučitelja. N. p. v m.

Štajersko.

Iz Ptujске okolice. Kmetijsko bralno društvo v Krčevini pri Ptui je ptujskim Nemcem trn v peti! Grize pa njihove možgane in spet se je začelo novo kolesce vrteti v njihovih nemčurških glavah. Na predpustno nedeljo 25. svečana so pri hiši rodbine Erjavec v Krčevini, kjer je tudi bralna soba, ovenčali jablano od vrha do tal s papirjem in nemčurškimi trakovi, da je bilo vse pisano. Tako delajo norci pa — otroci! Mi Slovenci in udje bralnega društva si to dobro zapomnimo; naš odgovor je: s tem večjo vnemo in navdušenostjo hočemo prirejati podučne shode in društvene veselice. Zlasti pa se hočemo potruditi, da bo letošnja Slomšekova slavnost presežala vse dožedanje veselice. Tako bo norčevanje naših nasprotnikov le nam v korist.

Iz Galicije na Štajerskem. Dne 21. febr. t. l. je bil za našo, sicer tiho faro, dan radosti in veselja. Obhajala sta namreč zakonska Franc in Ana Krempuš svojo biserno poroko ali šestdesetletnico svojega zakona. Že na večer 20. febr. je preobilni grom topičev naznanjal sosedom, da se bo vršila družega dne v Galiciji nenavadno svečanost. Drugi dan pa, ko so začeli ljudje iz vseh krajev dohajati v cerkev, visele so raznobojne zastave iz lin zvonika; cerkev je bila pa v največjem sijaji. Proti deseti uri sta prišla slavljenca, obdana od velikega števila svojih otrok, vnukov in pravnukov lepo okinčanih deklet in mnogo svatov.

Drobtinice.

Pe neveste prišel. Grozno dogodbico pripovedujejo francoski časopisi. V Parizu je bil mladi arhitekt Friderik D. zaročen z lepo Marto C. Pretekli mesec bi morala biti poroka, a mladi mož je zbolel in v nekaj dnevih umrl. Nevesta je skoro žalosti zblaznela. Mati ženina je požrtvovalno skrbela za ubogo dekle. Prijateljicam svojim je dekle prerokovalo med solzami: »Zadnje besede Friderikove so bile: 'Pridem po Tebe. Združena bodeva v smrti. Počakaj me ob uri smrti moje čez mesec dni v moji mrtvaški sobi'. Prijateljice si niso upale povedati teh blodenj Friderikovi materi, da bi je še bolj ne užalostile. 23. februvarja je preteklo mesec dni od Friderikove smrti. Tistega večera se je Marta oddaljila zgodaj v svojo sobo, češ, da ji je slabo. Friderikovo mater je začelo po noči skrbeti za Marto in šla je pogledat v njeno sobo, kako se počuti. Ni je bilo v sobi. Strahoma je mati preletela hišo in prišla tudi v sobo, v kateri je umrl njen sin. Ondi pri vratih je sedela Marta v beli obleki. Hotela je poklicati Marto, a v tem trenutku potegnil je močan veter in luč v sobi je ugasnila. Mati je položila roko na Martine ramene. Marta je divje

zakričala, meneč, da je prišel ponjo ženin ter se zgrudila brez zavesti na tla. Strah jo je umoril.

Burski top od mrtvih vstal. V neki bitki na Tugeli v južni Afriki so se morali Burci umakniti z nekega hriba katerega so bili zasedli ter dolgo časa junaško branili. Kar jih je v tem najbolj bolelo, je bila okolnost, da bi morali pustiti na l'cu mesta top, kateremu so bili ubiti konji. Buri niso dolgo pomišljali. Izkopali so grob, zagreblili vanj top in na grob postavili priprost križec. Ko so Angleži zaseli višino, pustili so grob neoskrnjen, celo okrašili so ga s belimi kamenčki in venci. Skoro so morali Angleži zopet bežati s hriba in prepustiti prostor Burom. Tedaj so Buri potegnili »mrtveca« iz groba. Angleži so debelo gledali, ko jim je top z mogočnim gromom prišel naznanjat vest o zopetnem vstajenju svojem.

Napoleon in krščanstvo. Ko je bil Napoleon v Egiptu, bi bil kmalu utonil v Rdečem morju, kjer se je kopal. Ko je srečno prišel iz vode, je pripomnil: »Ako bi bil utonil, bi bil dal snovi vsem evropskim pridigarjem.« L. 1809. je na Dunaju izdal cesarsko pismo ter zapovedal, da se ima papeževa s francosko državo spojiti, a Rim naj ostane neodvisno cesarsko mesto. Papež ga izobči. Napoleon dé zaničljivo: »Mari misli pepež, da bodo zavoljo njegovega izobčnega pisma mojim vojakom puške iz rok padale?« L. 1812 se je moral nepremagljivi vojskovodja premagan vračati z Ruskega ter moral doživeti, da je velik del njegove »velike armade« našel smrt v Berezini ter so njegovim vojakom v pravem pomenu besed popadale puške iz premrlih rok. Snovi dovolj za pridigarje! L. 1814 je izpustil papeža Pija VII. iz zapore: le-ta je bil v Rimu sijajno vsprejet in drugo leto je dobil na dun. kongresu svojo deželo nazaj. Napoleon pa je bil od združenih evropskih vladarjev premagan ter pregnan na majhni otok Elbo. In ko je slavni poveljnik moral globoko ponižan skleniti svoje življenje, je izgovoril pomenljive besede: »Jaz sem hotel svoje cesarstvo razširiti s pomočjo velike armade in nisem dosegel ničesar. Nikakoršnih sredstev niso imeli dvanaestori ribiči, pa so ustanovili svetovno kraljestvo, ki se je ohranilo osemnajststo let.«

Knez morilec. Ruski knez David Orestchin se je zaročil z mlado peterbuško aristokratko. Da uredi svoje družbinske razmere, odpotoval je k bratu na rodni grad v Kavkaz. Dolgo ga ni bilo nazaj. Zadrževala ga je lepa žena bratova, katera je z njim sklenila grešno zvezo. Zaročenka ni hotela čakati in je odpotovala za knezom Davidom na Kavkaz. Tu je spoznala zaročenčevo nezvestobo. Užaljena je hotela zapustiti grad. Takoj na to pa se je pričela širiti med kavkaškimi aristokrati vest, da je mlada aristokratka odpotovala in da je z njo pobegnil Da-

vidov brat in zapustil lepo svojo ženo. Knez David je pridno širil te vesti. Skoro je odpotoval tudi knez David, za njim pa je šla žalostna bratova žena. Sedaj so dobili med listjem v grajskem gozdu človeško okostje. Vseled opravičenega suma so zasledovali pot kneza Davida in ga dobili v severni Rusiji z bratovo ženo. Žena »ranjkega« brata je skočila skozi okno, ko je čula, da jo bodo aretovali. Knez David je pripoznal, da je v navzočnosti bratove žene zaklal brata in svojo zaročenko in bratovega slugo. Oskrbnika bratovega je knez David zastrupil. Kneza morilca so obsodili samo na — desetletno prisilno delo v Sibiriji.

Krščanska vzgoja

I. Šest resnic.

3

Da so tri božje osebe: Oče,
Sin in sveti Duh.

Ta temeljna resnica je največja skrivnost naše sv. vere. Velikega pomena je za krščanstvo sploh, a še posebej za vzgojstvo. S tem se sicer ne bode trudil krščanski vzgojitelj, da bi hotel otrokom natančno razlagati to prevzvišeno skrivnost, ker je tukaj na zemlji ne more razumeti niti največji veleum, kakor je bil n. pr. sveti Avguštin. Ta veleučeni učenik sv. cerkve je menil, da bi se dala ta presveta skrivnost res kaj bolj pojasniti človeškemu umu; a poučila ga je nebeška prikazen, da to ni mogoče. Prikazal se mu je namreč mal deček (angelj), ki je z žlico zajemal vodo iz morja in jo pretakal na drugo stran. Svetnik ga vpraša, kaj da namerava s takim počasnim prelivanjem. Skrivnostni otrok mu odgovori, da boče morje polagoma pretočil z ono žlico. Svetnik se začudi takemu početju in reče: »Nikdar nisi v stanu kaj takega izvršiti; to je popolnoma prazno delo.« Deček pa odgovori: »Poprej bom jaz z žlico pretočil morje, kakor ti s svojim napornim premišljevanjem razumel globoko skrivnost presvete Trojice.«

Nauka o presv. Trojici torej ne bomo na dolgo in široko razlagali otrokom, marveč resnobno in spoštljivo jim bomo pripovedovali na kratko to, kar uči sv. cerkev o tej skrivnosti, morda kar po starem preprostem formularu: 1) »Koliko je Bogov? 2) Koliko je božjih oseb? 3) Kako se imenujejo? 4) Kdo te je ustvaril? 5) Kdo te je odrešil? 6) Kdo te posvečuje?«. In morda se še pristavi kratka razlaga, kakor je bila poprej pri tretji temeljni resnici: »Vse tri osebe so enega bitja in ene nature.«

Tembolj pa naj se trudi krščanski vzgojitelj ob vsaki primerni priložnosti za te-le tri reči: a) otrokom naj skuša že prav zgodaj globoko vcepiti v srce

nek svet strah in veliko spoštovanje do presv. Trojice; b) uči naj jih, kako naj pobožno častijo trojedinega Boga, in c) prigovarja naj jim, kako zelo morajo biti hvaležni presveti Trojici.

a) Da bodo otroci imeli pravo spoštovanje do presv. Trojice, mora najprej vzgojitelj sam povsod in vselej kazati največje spoštovanje do te božje skrivnosti. Spoštljivo in pobožno naj izgovarja pred otroci imena presv. Trojice. Bogoljubni ljudje se priklonijo z glavo, kadar po vrsti imenujejo tri božje osebe. Stariši in vzgojitelji naj imajo v časti podobo presv. Trojice in naj večkrat deci spoštljivo razlagajo njen pomen. Nikdar pa naj ne trpijo, da bi se vpričo otrok kaj šaljivega pripovedovalo o tej najsvetejši skrivnosti. Mej ljudmi in semtertja tudi po knjigah se nahajajo nekatere godčevske smešnice in kratkočasne šale, ki niso primerne za tako svete reči in naj bi se rajše sploh opuščale, še posebno pa vpričo otrok, katerim naj se skrbi za zelo spoštljivo mišljenje o tolikih skrivnostih. Taka je, n. pr. ona ribniška, ko je rekel sodnik zatožencu: »Naredi križ, da se puntaš!«. Pa mu je odgovoril: »V imenu Boga Očeta, Sina in sv. Duha, — da ne dam.« »Na papir naredi križ.« »Kaj ga bom delal na papir, ko so me pa mati na čelu učili.« — Ali pa pripovedovanje o očetu, ki se je pred župnikom pokrižal: »V imenu Boga Očeta in sv. Duha« in na župnikovo vprašanje: »Kje pa je Sin ostal?« odgovoril: »Zadaj je, bo kmalu prišel.« Ali pa o onem nemškem katehetu, ki se je bil le za silo naučil slovenščine in otroke izpraševal s trdim nemškim izrekovanjem: »Kto te je stvoru, kto te je trešu...« Ali o šolarju, ki je na katehetovo vprašanje: »Kdo je sv. Duh?« odgovoril: »Sv. Duh je ptica od popirja, ki visi pri nas nad mizo na nitki« (»Šaljivi Jake«). Ali pa ona še bolj nerodna »o golobu, ki ga je mačka snedla« itd.

b) Za počaščenje presv. Trojice sta najmenitnejši, pa tudi najnavadnejši te-le dve pobožnosti: znamenje sv. Križa in hvalnica, »Čast bodi Očetu« itd. Ravno zato pa, ker sta tako navadni in vsakdanji, ju polovičarski ljudje jako površno in slabo opravljajo. Zato je tem večja dolžnost vzgojiteljev, da so zelo pozorni na te dve pobožnosti.

Po znamenju sv. Križa so se od nekdaj ločili kristjani od nekristijanov. Pa še več: na tem, kako se kdo pokriža, že skoro z neko gotovostjo lahko sodimo, je li dober in zvest služabnik Božji, ali je pa le mlačen in zanikaren kristijan. Oziroma se proti mizi, krog katere se je zbrala mnogoštevilna družina h kosilu, in opazujemo jih, kako so pričeli molitev: ako so se vsi pred molitvijo prav lepo in dostojno pokrižali, že lahko rečemo: to jo poštena, pobožna hiša! Poglej v cerkvi zbrano množico in pazi takoj

v začetku, ko se prične služba božja, kako se pre-križujejo; zapazil boš v tem silno veliko razliko, a razsodil boš pa lahko takoj, kateri so goreči, kateri pa leni in zaspani verniki. Pojdi v šolo in opazuj, kako učenci in učenke delajo znamenje sv. Križa, takoj — brez nadaljnega nadzorovanja boš lahko razsodil, je-li šola redna ali neredna, vzorna ali slaba. Premisli nekoliko svojo lastno pobožnost: ako si se toliko zavedal, da si se v začetku s premislitkom in prav pobožno prekrižal, bil si gotovo zadovoljen tudi s svojo nadaljno molitvijo.

Učimo torej z veliko skrbjo in natančnostjo, da se bodo otroci znali prav lepo pokrižati, spominjamo jih pa tudi prav gostokrat na to, da bodo s premislekom in pobožno delali križ, ker s tem si nabirajo velikih zaslug in si utrjujejo tudi najlepšo pod-lago za pobožnost pri drugih molitvah. Pokrižanje, ako se vrši pobožno, je že samo ob sebi lepa mo-litev, je prelepo obujanje dobrega namena, ker s križem na čelu darujemo Bogu vse svoje misli, s križem na ustih vse svoje govorjenje in s križem na prsih svojo voljo in ž njo vse svoje dejanje.

Kako zelo je Bogu všeč, ako se pobožno pre-križujemo, vidimo iz mnogih zgledov, posebno pa pri sv. Editi. Sv. Edita je bila pobožna devica na Angleškem, ki je s posebno vnemo gojila to potož-nost, da se je gostokrat, pa zelo pobožno pokriževala. Ko so čez več let po njeni smrti odkopali njen grob, bilo je že sicer vse njeno truplo stroh-nelo, le palec desne roke je ostal nestrohnjen! Tudi druga pobožnost: Čast bodi Očetu itd. se več-krat jako slabo opravlja. Mnogi kar nekaj pomečkajo in pogodrnajo, da se niti besede ne razumejo, in kdor bi jih poslušal, ne bi mogel vedeti, kaj hočejo reči. O kaki pobožnosti pri takih zanikernežih seveda ni govorjenja. In vendar je ta hvalnica tako lepa, da jo sv. cerkev tolikrat rabi pri svojih molitvah in svetih opravilih, in častiti in zahvaljevati hočemo ž njo najvišje veličanstvo! Učite torej mladino, da bode vselej razločno in pobožno izgovarjala te svete besede, in opominjajte, naj jih mnogokrat ponavlja o raznih priložnostih, bodisi v počestitve ali v zahvalo.

c) Tretja reč, ki jo od nas zahteva ta najvišja skrivnost, je pa detinska hvaležnost, ki jo moramo v srcu gojiti do presvete Trojice; saj vse, kar smo in kar imamo na duši in telesu, prejeli smo od troje-dinega Boga, saj vse, kar še upamo, pričakujemo po neskončni dobrotljivosti presv. Trojice. V imenu presv. Trojice smo ustvarjeni, saj so se vse tri božje osebe ob ustvarjenju prvega človeka takorekoč po-svetovale med seboj, rekoč: »Naredimo človeka po svoji podobi itd.« V imenu presv. Trojice smo odre-šeni: Bog Oče je poslal na svet svojega edino-

rojenega Sina, ki je v svoji neskončni ljubezni do-vršil naše odrešenje, čigar zveličalni sad nam deli sv. Duh v sv. katoliški cerkvi. V imenu presv. Tro-jice se nam deli odpuščenje grehov pri sv. pokori in prejemo božje milosti v vseh drugih zakramen-tih. V imenu presv. Trojice se deli ves blagoslov, ko blagoslavlja sv. cerkev, ko blagoslavlja celo navadni ljudje, če npr. pobožna mati pokriža svoje dete in njegovo zibelko, gospodinja kruh, predno ga načne, voznik cesto, predno gre na potovanje; ratar njivo, predno začne orati itd.

O, pripovedujte in naštevajte radi in pogostoma svoji deci neizmerne dobrote presv. Trojice in pri-govarjajte, naj ne neha zahvaljevati neskončno do-brega trojedinega Boga! Osobito pa ga zahvaljajte neprenehoma stariši in vzgojitelji, vi sami!

Za smeh in kratek čas.

(Krivo.) Včasih pravijo, da je kak človek vzbudil nevoščljivost. To je krivo, ker nevoščljivost nikdar ne spi.

(Slabo znamenje.) Prva soseda: „Ko je odšel zdravnik od mojega bolnega moža, je zmajeval z glavó.“ — Druga soseda: „Ko je bil moj mož bolan, je tudi zmajeval — pomagalo pa ni nič!“

(Kako je Bog Kranjca ustvaril.) Jezus in sv. Peter sta hodila po svetu. Prišla sta tudi na Kranjsko, in tu je videl Peter, da ni nič ljudi. Vprašal je Gospoda, zakaj ni ustvaril ljudi v tej deželi, in Gospod mu je od-govoril, da zato ne, ker se bodo Kranjci radi topli. Peter je pa le prosil Gospoda, naj ustvari Kranjca, in Gospod ga je uslišal ter mu ukazal, naj udari s palico po neki bukvi. Komaj je Peter udaril po bukvi, že je skočil Kranjec iz nje. Prva reč pa, ki jo je Kranjec storil, je bila, da je zavpil nad Petrom: „Kaj pa mi češ?“ in mu priložil tako za uho, da se je Peter kar zasukal.

Naloga.

Vzemi od teh petih kvadratov dva proč, a tako, da izbrišeš samo tri kva-dratove črte. Kakšna slika se ti pokaže?

Besedna uganka.

Prvo otoka je ime,
Drugo pa je del glavé.
Zdaj pa združi to,
Kaj neki značilo bo?

Zastavici.

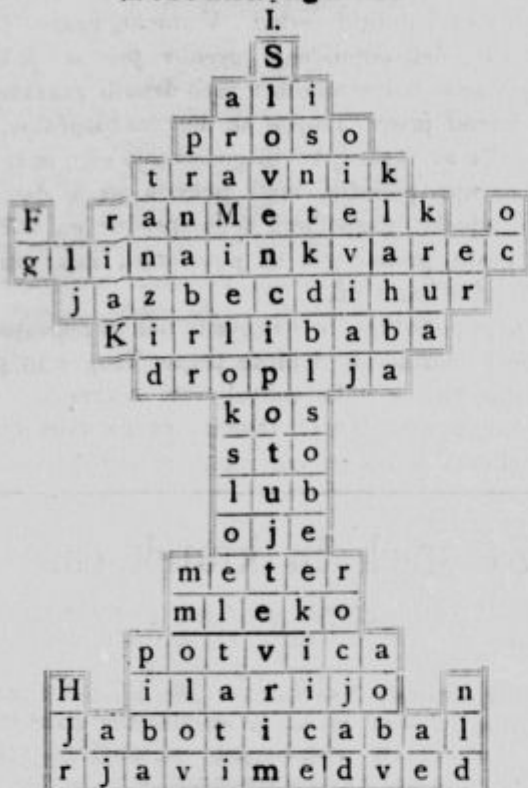
I.

Kdo ima srce v glavi?

II.

Kaj je sredi Celja?

Rešitev ugank v zadnji številki:

Besedna uganka.**Slovenol, potujte v Rim!**

II.

Vodovod.

III.

Mojzesova palica, Rudeče morje, Izraelci in Faraonova vojska (Egiptani.)

Vse so prav rešili: Ivan in Martin Klopčič, kmečka fanta v Vrhpolju pri Moravčah; Ivanica, Marjetica, Jerica Rak v Valburgi pri Smledniku; Franc, Franica Krelj in Antonija Arson na Svetjem pri Medvodah; Jožef Žagar, učenec v Stari Loki; Andrej Porenta v Virmatah; Jakob Luknar, učenec v Stari Loki; Jože in France Porentova, France Knific, Janez Rak, Franc Jerala in Matevž Jenko v Zgor. Hrašah pri Smledniku.

I. in II.: L. Vitovič v Ljubljani; Alojzij Grum v Lipoglavu; Ivan Kaplan, Ivana Turek in Ivan Hočevar v Vel. Laščah.

I. in III.: M. na Kristanc, Mana Ovičaj, Marjeta in Mana Bonča iz Moš pri Smledniku.

II. in III.: Jožefa Usenik, dekle v Dolšakah pri Vel. Laščah; Mina Triller, dekle iz Grenc; Franc Lunka v Zirovnici pri Rakeku; Jasez K. Kastelic Sajski.

I.: Jerica Logar, kmečko dekle v Goričah; Jožef Lombar, posest. sin v Babnem vrtu pri Trsteniku.

II.: Martin Planinšek, pekovski pomočnik na Savi pri Jesenicah; Mihael Pavlin, krojaški pomočnik v Kropi; Marija Potočar iz Stavče vasi.

III.: Marija Klopčič, dekle v Svinjah pri Moravčah; Marija Roglič, dekle v Hrašah pri Moravčah; Marija Roglič, dekle v Hrašah pri Moravčah; Hiti Marija, deklica in Hrvat Rudolf, deček v Grahovem pri Rakeku; Fran Bratusta v Rablji, vasi pri Ptuj in Fr. Ver, posest. sin in zidar v Vičavi pri Ptuj

33 Prihodnja številka »DOMOLJUBA« izide dne 5. aprila 1900 zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 3. marca:	83	26	36	41	33
Trst, 10. marca:	85	24	14	38	6
Građee, 3. marca:	72	61	21	86	8
Lina, 24. februarja:	69	59	50	24	71

Tržne cene v Ljubljani.

od dne 4. do dne 10. marca.

	K	h		K	h
Goveje meso I. v. kg.	1	28	Pšenična m. 100 kg.	27	40
» » II. » »	1	12	Koruzna » » »	17	—
» » III. » »	—	96	Ajdova » » »	36	—
Telečje meso » »	1	20	Fitol, liter » » »	—	16
Prasičje » sveže » »	1	60	Grah, » » » »	—	20
» » prek. » » »	1	40	Leča, » » » »	—	24
Kostrunovo meso » »	—	80	Kaša, » » » »	—	22
Maslo » » » »	2	—	Ričet, » » » »	—	22
Surovo maslo » » »	1	90	Pšenična » 100 kg	18	—
Mast prasičja » » »	1	40	Rž » » » » »	15	—
Slanina sveža » » »	1	20	Ječmen » » » »	14	—
» » prekajena » » »	1	44	Oves » » » » »	12	40
Salo » » » » »	1	20	Ajda » » » » »	18	40
Jajce, jedno » » »	—	5	Proso, belo, » » »	20	—
Mleko, liter » » »	—	16	» navadno » » »	15	—
Smetana liter » » »	—	80	Koruzna » » » »	14	40
Med » » » » » kg	1	40	Krompir » » » »	5	—
Krompir » » » » »	—	6	Drva, trda, seženj	7	—
Piščanec » » » » »	1	30	» mehka, » » »	5	—
Golob » » » » » »	40	—	Seno, 100 kg » »	4	20
Raca » » » » » »	1	40	Slama, » » » » »	—	—
Gos » » » » » » »	—	—	Stelja, » » » » »	1	60

Nove

Nove

Barvotiskane

RAZGLEDNICE*Velikonočni pozdrav!**Sveta družina**Rožnik poleg Ljubljane**s primernimi napisi in kiticami*

dobé se pri knjigarju

A. TURK - U

v Ljubljani na Dunajski cesti.

Nace Buh, posestnik v Zadobju h. št. 2. župnija Lučine, p. Gorenjvas ima na prodaj

100 lepo zraščanih mladih orehov

dobro po 2 metra dolgih — cena po dogovoru. 2-1

V svojo ključarsko delavnico

iščem učenca,

dečka poštenih starišev, kakih 14 let starega. 30 1-1

J. Gašperlin

v Škofji Loki.

Pekarski učenec

se takoj sprejme po dogovoru v pekarni Anton Kummer v Kranju. 31 1-1

Koverté s firmo

vizitnice in

trgovske račune

priporočá

Katol. tiskarna

v Ljubljani.

S užba orglavca in cerkvenika

je oddati o sv. Jurju na Trsteniku pri Kranju. Plače v vsem skupaj 500 kron v denarju in prosto stanovanje. Prednost imajo izšolani cecilijanci, ki so oženjeni in znajo kako rokodelstvo. Oglasiti se je do konec marca.

Javna zahvala.

Dne 6. novembra m. l. po noči uničil je požar do cela mojo pri

Ogersko-francoski zavarovalnici

(Franco-Hongroise)

zavarovano hišo na Jesenicah št. 6.

Žalibog, da nisem plačal zavarovalnine pravočasno in tako tudi nisem imel nikakoršne pravice do kake odškodnine. Omenjeno društvo mi je pa vkljub temu velikodušno pripoznalo in izplačalo znatno odškodnino po njenem glavnem zastopniku gospodu **Alfred-u Ledenik-u**, trgovcu v Ljubljani.

Veže me toraj dolžnost, da za to izredno kulantno postopanje izrekam zavarovalnici

„Franco-Hongroise“

javno zahvalo, ter isto najtopleje priporočam vsem, ki hočejo zavarovati svoje imetje pri povsem dobrem, solidnem in kulantnem zavarovanju.

28 1-1

Jesenice, dne 28. februarja 1900.

Nikolaj Hrovat.

Varstvena znamka: **Sidro.**
LINIMENT. CAPSICI COMP.

iz lekarne **Richter** jeve v Pragi,
pripoznano iz vrstno bolečine olajšujoče mazilo je dobiti steklenica po 40 kr., 70 kr., in 1 gl. v vseh lekarnah. Zahteva naj se le 509 15-9

sploh priljubljeno domače zdravilo

vedno le v izvornih steklenicah z našo varstveno znamko „**Sidro**“ iz **Richter**-jeve lekarne ter sprejme iz previdnosti le v steklenicah s to varstveno znamko kot pristni izdelek.

Richterjeva lekarna pri zlatem levu
v Pragi, Elisabethstrasse 5

HERBABNY-jev

podfosfornasto-kisli 503 20-5

apneno-železni sirup.

Ta 30 let z največjim uspehom rabljeni prani sirup raztaplja sluz, upokojuje kašelj, pomanjšuje pót, čuje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, telo jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahko si prisvajajoči obliki, je jako koristno za narejanje krvi, raztopljive fosforno-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narejanje kostij. 107 (20-9)

Cena steklenici 1. gl. 25 kr., po pošti 20 kr. več za zavijanje.

Prosimo, da se vedno zrecno zahteva **Herbabny-jev apneno-železni sirup**. Kot znak izvora se nahaja v steklu in na zamašku ime „**Herbabny**“ vtisnjeno z vzvišenimi črkami in nosi vsaka steklenica poleg stoječo uradno registrov. varstveno znamko, na katera znamenja naj se blagovoli paziti.

Osrednje skladišče

Dunaj, lekarna „zur Barmherzigkeit“

VII./1, Kaiserstrasse 73 in 75.

V zalogi skoro v vseh lekarnah na Dunaju, v Ljubljani in drugod.

Društvo za dietetične izdelke, Curih.

Enterorosa

idealno dietetično zdravilo za odrasle in otroke.

S prav izrednim vspehom se rabi pri slabem prebavljenju, pri akutnem in kroničnem želodcnem in črevesnem katáru, driski, kole-rini — tudi tedaj, če druga sredstva ne pomagajo. To spričujejo profesorji, zdravniki in zahvalna pisma privatnikov. V vsaki hiši naj bi jo imeli.

Prodaja se v puščah in škatljah po 1 gl. 50 kr. in 60 kr.

Apneni kasein

(Calcium - Phosphat - Casein) v obliki praška.

Izredni živež za veliko in malo.

Edino umen način, apno v večji meri spraviti v organizem, kadar je tega treba zaradi zdravja.

Redi kri in vtrjuje kosti, je toraj priporočati že malim otrokom.

Poseben učinek napravlja pri bledici, malokrvnosti, pri živčnih boleznih, škrofelnih, krvici; je porodicam in drugim krepilo prve vrste. 456 18-18

Potrjeno po veljakh.

Prodaja se v puščah po 1 gl. 50 kr.

« Dobiti je v vseh lekarnah. »

V a b i l o

na

redni občni zbor „konsumnega društva v Cirknici“,
vpisane zadruga z omejenim jamstvom
ki bo

v nedeljo 1. aprila 1900 ob 1/2 4. uri popoldne v
prostorih hranilnice in posojilnice.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva.
2. Potrjenje računa za leto 1899.
3. Volitev 3 udov načelstva.
4. Volitev enega uda nadzornišva.
5. Prememba pravil.
6. Razni nasveti in razgovori.

33 1-1

V Cirknici, dne 11. marca 1900.

Načelstvo.

Preklic.

Jaz **Janez Kepa** iz Marskega globoko obžalujem, da sem **Janexa in Martina Flisek**. posestniška sinova v Marskem, dolžil nepoštenih dejanj in pripoznam, da sta **Janez in Martin Flisek** vse časti vredna poštenjaka, ter zato prekličem svoje nespametno obrekovanje.

Janez Kepa

kočar v Marskem.

32 1-1

100 do 300 gld.

na mesec lahko pošteno zasluži sleherni ter
povsod brez zgube, ako hoče prodajati postavno
depušeno srečke in državna pisma. 3

Ponudbe na **Ludovika Oesterreicher**, Buda-
pest VIII, Deutschgasse 8. 117 10-3

Vožnjekarte
in
tovorni listi
v

AMERIKO.

Kraljevi belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antverpna
naravnost v

Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijonovana od visoke c. kr. avstrijske vlade

5

Pojasnila daje:

Red Star Linie

Dunaj, IV., Wiedenergürtel 20,

ali pa

17 25-7

ANTON REBEK v Ljubljani, Kolodvorske ulice 34.**V a b i l o**

na

o b č n i z b o r

hranilnice in posojilnice v Poljanah
nad Škofjo Loko,

ki je

25. marca ob treh popoldne v društvenih prostorih

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva in nadzorstva.
2. Potrjenje računov.
3. Volitev 2 udov načelstva in 3 udov nadzorstva.
4. Razni predlogi. 1

Opomba. Za sklepčnost zbora treba navzočih en četrt
vseh članov. Ako ob treh ne bo zadosti članov, se vrši občni
zbor ob pol 4 pri vsakem številu navzočih.

Nova suknena zaloga

P. n.

Dovoljujem si Vam uljudno naznaniti, da sem svojo trgovino založil s popolnoma novo

sukneno zalogo

ter bodem stregel po najnižjih cenah zanesljivo dobro blago. Imam tudi največjo zalogo

loškega sukna (gorenjski ševiot)

prve vrste domači izdelek, znano dobro blago.

Za ženske obleke imam vedno blago najnovejše vrste v volnenem, kakor v perilnem blagu.

Za mnogobrojni obisk se priporoča

s spoštovanjem

R. Miklauc

Ljubljana, Špitalske ulice št. 5.

Na drobno!**Na debelo!**

Izdajatelj: dr. I. Janežič.

Odgovorni urednik: Ivan Rakevec.

Tiska »Katoliška Tiskarna«.